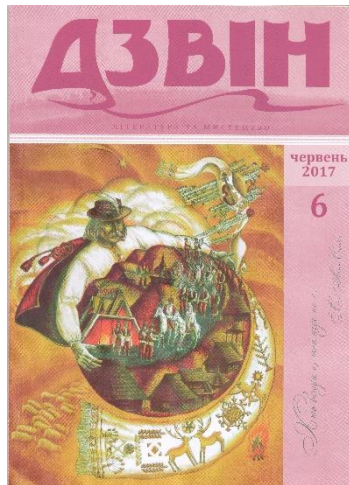

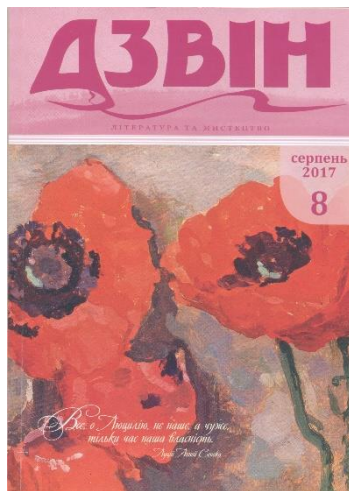
Сторінками історії

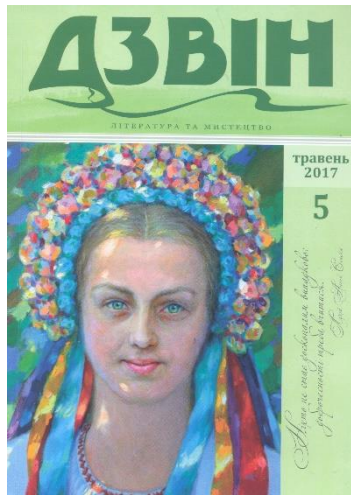

В історії України є події, про які пишуть не так вже й багато тому, що вони страшні, криваві і болісні. Одна із таких подій – Друга світова війна на Західній Україні. Про неї пишуть волинські письменники Йосип Струцюк і Борис Боровець із Рівного у своїх нових творах. Вони виклали своє бачення тих подій.

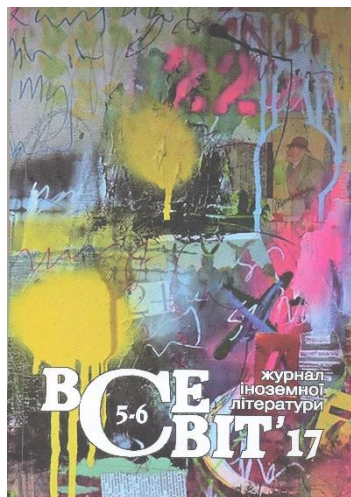
Прозовий твір Йосипа Струцюка «Операція «Burza», або Ми їх спільно винищимо» (журнал «Дзвін», №6 за 2017 р.) має підзаголовок «Повість кривавих літ». Тема складна, адже автор пише про українську трагедію в контексті українсько-польського протистояння 30–40-х років минулого століття. Про події цих років письменник дізнався від живих свідків тих подій, а децю і сам пережив. Процес відчуження, розбрату між поляками і українцями набув на Холмщині (історичній частині Волині) жахливого розмаху. Нещадно проводилося ополячення українського населення. Ще і до «волинської трагедії» 11 липня 1943р. палали українські села, гинули свідомі активісти і прості селяни. Водночас горіли і польські села. Гинули як українці, так і поляки. Автор намагається розповісти страшну правду в стосунках поляків і українців, яка зможе в певній мірі допомогти налагодити порозуміння між двома народами.

Роман Бориса Боровця називається «Загида» (журнал «Дзвін», №8 за 2017 р.). За тлумачним словником української мови діалектне слово «загида» означає знищення, вбивство, загибель. Ця страшна назва роману майже повністю розкриває зміст твору. Автор розповідає читачам про кривавий терор в роки Другої світової війни на землі Поліської Волині. Горіли села і хутори, на їх місці залишалися моторошні згарища, лилася кров простих селян. У цьому вогні згорали чоловіки, жінки, діти. Гинули цілі сім'ї, родини. Якщо кожна людина – це цілий Всесвіт, то стільки загублено життів у цьому поліському краї. Це є трагедія вселенського масштабу. І ще один пласт в розповіді автора – змагання жителів Полісся за право бути вільними людьми на рідній землі.

Повість **Василя Марочкіна «Чотири бочки токаю»** (журнал «Дзвін», № 5 за 2017 р.) історична. Вона відтворює події червня-липня 1625 року в Україні. Польський коронний гетьман Станіслав Конецпольський збирає велике військо в місті Самбір на Львівщині для карального походу на Подніпров'я, що було південно-східною частиною Речі Посполитої. Тут назрівало визвольне повстання селян, міщан і козаків (народу войовничого і сміливого), які проливали кров під Хотином, захищаючи вітчизну. Польські магнати і шляхта розорили їх родини і замість того, щоб домовитися задовольнити вимоги козаків, оголосили їх ворогами і прагнули розпочати війну проти них. В середині вересня 1625 р. гетьман С. Конецпольський розпочав наступ на м. Паволоч і Білу Церкву. Ці міста, як і Черкаси, Канів, Чигирин, Корсунь були основним вогнищем повстання.

У творчості польського поета і драматурга **Юліуша Словацького** особливе місце займає його роман «**Король Лядови**» (журнал «Всесвіт», №5-6 за 2017 р.). Твір має підзаголовок «історичний роман із часів останньої революції в Польщі». Мова йде про події сучасної Юліушу Словацькому історії – Листопадове повстання 1830 р., яке дало потужний імпульс його творчій енергії. Автор зображує польського патріота Вацлава Жевуського, котрий зібрав козацьке військо й організував похід проти царської армії 1831р. Події, на жаль, незакінченого роману розгортаються на Поділлі та у славнозвісній неповторною красою Софіївці, що на Уманщині.

Основою кінопоєми «**Абазгі**» **Андрія Дмитрієва** (журнал «Радуга», №9-10 за 2017 р.) є події і герої з давньої історії: місце дії – територія нинішньої Абхазії, час – I ст. від Різдва Христового, герої – абазгі – предки абхазів, які живуть на території Абхазії. Абазгі першими серед народів Кавказу прийняли християнство. Як розповів автор, одного разу його запросили до студії ім. О. Довженка і запропонували написати сценарій кінофільму про кохання. Дмитрієв написав сценарій, який з деяких причин так і не став фільмом. А читати кінопоєму цікаво.

